

Spørgsmaal, om Tiden er inde til at fortsætte med Ændringer, i alt Fald før man ser, hvorledes Forholdene paa andre Omraader med Hensyn til Lønforhøjelser udvikler sig.

Det ærede Medlem fra Holbæk (Nøhr) rettede forskellige Henvendelser til mig, og en af disse gjaldt Soldaternes Hilsepligt. Det ærede Medlem ønskede denne Hilsepligt indskrænket til at gælde overfor de umiddelbart foresatte, altsaa ikke overfor alle, som indtager en højere Stilling indenfor Hæren. Det ærede Medlem sagde derom, at det var i og for sig et underordnet Spørgsmaal, men de smaa underordnede Spørgsmaal kunde tidt skaffe de største Kvaler, og det kan det ærede Medlem have Ret i. Der er vel ikke Tvivl om, at denne Hilsepligt ved adskillige Lejligheder volder smaa Sammenstød, hvoraf der undertiden udvikler sig mere. Imidlertid er det ogsaa saaledes, at selve Spørgsmaalet om Hilsepligtens Afskaffelse kan betegnes som et underordnet Spørgsmaal, men et underordnet Spørgsmaal, om hvilket jeg kan sige det samme, som det ærede Medlem sagde om dets Virkninger i det daglige Liv, at hvis det blev rejst nu, var det egnet til at skaffe betydelige Kvaler. Der er nemlig ikke Tvivl om, at det vilde fremkalde meget delte Opfattelser og give Udgangspunkt for meget bitre Stridigheder, og jeg vil derfor anse det for hensigtsmæssigt ikke at rejse dette Spørgsmaal nu.

Det ærede Medlem dvælede dernæst ved Tønen i Hæren og anførte en Række meget voldsomme Skældsord, som han sagde, en højere staaende Officer havde anvendt. Derom vil jeg sige, at baade efter Straffelovens Bestemmelser, efter Reglementer og efter særlige Kundgørelser er det indskærpet, at Befalingsmændene ikke maa anvende Skældsord overfor Mandskabet. Der er indskærpet, at de skal anvende en høflig Tone, en til Forholdene passende rimelig Tone og undgaa enhver Art af Skældsord. Dette kan naturligvis lige saa lidt som andre Forskrifter siges altid at blive fulgt, men i alle de Tilfælde, hvor slikt konstateres, vil der kunne rejses Sag, og der vil vedkommende kunne blive dømt, ligesom man dømmes for andre Overtrædelser. Naar det i al Almindelighed siges, at Udtryk af den og den Art er brugte, kan man selvfølgelig ikke paa Grundlag deraf foretage Undersøgelse, men rejses der en bestemt Klage overfor en bestemt Mand, kan en saadan Undersøgelse foregaa, og efter de gældende Regler vil de blive dømt.

Det ærede Medlem fremdrog dernæst

et Spørgsmaal, som i ikke ringe Grad har beskæftiget Sindene i den senere Tid her i Landet. Det, jeg tænker paa, er Spørgsmaalet om de frivillige Korps. Jeg mener ikke Spørgsmaalet om selve disse Korps'es Eksistens og Virksomhed, det skal jeg ikke sige hverken det ene eller det andet om, men om den Bekymring, som adskillige har for, at hvis der skulde indtræde krigsriske Forhold, skulde Eksistensen af de frivillige Korps være en Fare for den civile Befolkning. Jeg skal dertil sige, at som Forholdene er, skønner jeg ikke, at der kan være nogen Mulighed for, at dette kan blive Tilfældet. De frivillige Korps, der findes, er oprettede i Henhold til Hærens § 230. Paa Grundlag af denne blev der, efter at Hæloven af 1909 var gennemført, sluttet Overenskomster med forskellige frivillige Korps. Overenskomsterne er opsatte i rent kontraktmæssig Form, og Hovedbestemmelserne i denne Kontrakt er følgende: I Mobiliseringstilfælde indtræder Korpsset i Hæren. Det stiller sig fuldstændig til Raadighed for Hæren. Det optages i den almindelige Hærorfning og kommer under Officerernes Overbefaling. Korpssets Ledere faar en tilsvarende Stilling som Befalingsmænd i Hæren. De faar den almindelige militære Straffemyndighed, ligesom Medlemmerne af disse Korps er den almindelige militære Straffelovgivning underkastede. Endelig er disse Medlemmer af de frivillige Korps uniformerede, de bærer deres Vaaben aabenlyst og optræder i det hele som hørende til Hæren. Dette er den Ordning, som i Henhold til Hælovens § 230 faktisk findes. Om den er heldig eller uheldig, skal jeg ikke i dette Øjeblik indlade mig paa nogen Diskussion om, men saadan er Tilstanden, og naar Korpsene findes, mener jeg, at det er rigtigt, at de da saa fuldstændig som paa nogen Maade muligt i Mobiliseringstilfælde indgaar i Hæren, for at der kan holdes den størst mulige Orden paa deres Virksomhed og Optræden, og for at den Risiko, det ærede Medlem tænkte sig, kan forsvinde. For frivillige Korps, som er ordnede paa denne Maade, vil der efter de gældende Regler ikke være nogen Mulighed for at bestride deres Berettigelse til at deltage i en Kamp, idet der netop med Henblik derpaa er truffet Bestemmelser i Reglementet, som knytter sig til den af Haager-Konventionerne, der handler om Krigsførelse til Lands. Den første Artikel i dette Reglement siger følgende: „Krigens Love, Retligheder og Pligter finder Anvendelse ikke